

De dromendieven

Maggie Stiefvater bij Boekerij:

De Ravencyclus:

De ravenjongens

De dromendieven

Blauwe lelie, Lily Blue

DE DROMENDIEVEN

MAGGIE STIEFVATER

Vertaling Lia Belt

voor Jackson,
en al haar 'mqrvelous hours'

ISBN 978-90-492-0483-9

ISBN 978-94-023-2526-3 (e-book)

NUR 334

Oorspronkelijke titel: *The Raven Boys*

Vertaling: Lia Belt

Omslagontwerp: Myriam Strasbourg, DPS Design en Prepress Studio

Omslagbeeld: © Myriam Strasbourg

Zetwerk: Mat-Zet bv

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd bestand, of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining van (delen van) deze uitgave is uitdrukkelijk niet toegestaan.

All rights are reserved, including those for text and data mining, AI training and similar technologies.

*Wat als je sliep
En wat als je
in je slaap
droomde
En wat als je
in je droom
in de hemel was
en daar een prachtige, mysterieuze bloem plukte
En wat als je
toen je wakker werd
die bloem in je hand had
Ach, wat dan?*

– Samuel Taylor Coleridge

*Zij die 's nachts dromen in de stoffige uithoeken
van hun geest, ontwaken 's ochtends om te ontdekken
dat het ijdelheid was; maar de dagdromers zijn
gevaarlijke mensen, want zij kunnen hun droom
met open ogen uitspelen, om hem te vervullen.*

– T.E. Lawrence

*Ik verafschuw mensen die honden houden. Het zijn lafaards
die niet de moed hebben zelf mensen te bijten.*

– August Strindberg

Proloog

Geheimen zijn vreemde dingen.

Er zijn drie soorten geheimen. Het eerste is bij iedereen wel bekend, het geheim waar je minstens twee mensen voor nodig hebt: een om het te bewaren en een die er nooit achter komt. Het tweede is al moeilijker: een geheim dat je zelf niet wilt kennen. Elke dag worden duizenden biechten niet opgebiecht, en geen van die mensen weet dat de geheimen die ze niet onder ogen durven te zien allemaal neerkomen op dezelfde drie woorden: Ik ben bang.

En dan is er nog het derde soort, het meest verborgen geheim, waar niemand iets van weet. Misschien was het ooit bekend, maar is het meegenomen in het graf. Of misschien is het een nutteloos mysterie, vrijwel onbekend en eenzaam, nooit gevonden omdat niemand er ooit naar heeft gezocht.

Soms, heel soms, blijft een geheim onontdekt omdat het te groot is en de menselijke geest het niet kan bevatten. Het is te vreemd, te enorm, te angstaanjagend om over na te denken.

We hebben allemaal geheimen. Geheimen en kakkerlakken: dat is wat er zal overblijven als de wereld vergaat.

Ronan Lynch leefde met alle soorten geheimen.

Zijn eerste geheim draaide om zijn vader. Niall Lynch was een opschepperige dichter geweest, een mislukte musicus, een charmante pechvogel die was opgegroeid in Belfast maar geboren in

Cumbria, en Ronan had van hem gehouden zoals hij nergens anders van hield.

Hoewel Niall een schurk en een duivel was, was de familie Lynch rijk. Nialls beroep was een mysterie. Hij was soms maanden achtereen van huis, hoewel moeilijk te zeggen was of dat kwam door zijn werk of doordat hij een schurk was. Hij keerde altijd terug met geschenken, schatten en onvoorstelbare hoeveelheden geld, maar voor Ronan was Niall zelf het meest wonderbaarlijk. Elk afscheid voelde alsof het het laatste zou zijn, en dus was elke terugkeer een wonder.

‘Toen ik geboren werd,’ vertelde Niall Lynch zijn middelste zoon, ‘heeft God de mal zo hard gebroken dat de grond beefde.’

Dat was meteen al een leugen, want als God echt de mal van Niall had gebroken, dan had Hij twintig jaar later alsnog een kopie gemaakt om Ronan en zijn twee broers Declan en Matthew te maken. De drie gebroeders waren namelijk knappe kopieën van hun vader, hoewel ze ieder een andere kant van Niall weerspiegelden. Declan had hetzelfde vermogen om de kamer met zijn aanwezigheid te vullen. Matthews krullende haar was overgoten met Nialls charme en humor. En Ronan had alles wat er overbleef: smeulende ogen en een glimlach gemaakt voor de strijd.

Allemaal hadden ze weinig tot niets van hun moeder.

‘Het was een echte aardbeving,’ verhelderde Niall, alsof iemand hem daarnaar had gevraagd, en Niall kennende was dat waarschijnlijk ook zo. ‘Vier komma één op de schaal van Richter. Bij alles onder de vier zou de mal alleen maar zijn gebarsten, niet gebroken.’

Op dat moment geloofde Ronan er niets van, maar dat gaf niet, want zijn vader wilde aanbedding, geen geloof.

‘En jij, Ronan,’ zei Niall. Hij sprak ‘Ronan’ altijd anders uit dan andere woorden. Alsof hij eigenlijk iets heel anders had willen zeggen – iets als ‘mes’ of ‘gif’ of ‘wraak’ – en dat op het laatste moment had vervangen door Ronans naam. ‘Toen jij werd geboren, droogden de rivieren op en huilde het vee in Rockingham County tranen van bloed.’

Het was een verhaal dat hij meer dan eens had verteld, maar Ronans moeder Aurora hield vol dat het een leugen was. Zij zei

dat toen Ronan werd geboren, alle bomen begonnen te bloeien en de raven in Henrietta lachten. Als zijn ouders kibbelden over wat er bij zijn geboorte was gebeurd, merkte Ronan nooit op dat allebei de versies waar konden zijn.

Declan, de oudste van de gebroeders Lynch, vroeg een keer: 'En wat gebeurde er toen ik werd geboren?'

Niall Lynch keek hem aan en zei: 'Dat zou ik niet weten. Ik was er niet bij.'

Als Niall 'Declan' zei, klonk dat altijd alsof hij 'Declan' had willen zeggen.

En dan verdween Niall weer een maand. Ronan maakte gebruik van de kans om de Barns, zoals de grote boerderij van de familie Lynch heette, te doorzoeken op sporen van de bron van Nialls geld. Hij vond geen aanwijzingen over het werk van zijn vader, maar in een roestige metalen kist ontdekte hij wel een vergeeld krantenartikel uit het jaar waarin zijn vader was geboren. Het was een droog verslag van de aardbeving in Kirkby Stephen, die in heel noordelijk Engeland en het zuiden van Schotland was gevoeld. Vier komma één. Bij alles onder de vier zou de mal alleen maar zijn gebarsten, niet gebroken.

Die avond kwam Niall Lynch in het donker thuis, en toen hij wakker werd zag hij Ronan in de kleine witte ouderslaapkamer bij zijn bed staan. De ochtendzon kleurde hen allebei sneeuwwit als engelen, en dat was om te beginnen al een leugen. Nialls gezicht zat onder het bloed en blauwe bloemblaadjes.

'Ik heb net gedroomd over de dag dat jij werd geboren, Ronan,' zei Niall.

Hij veegde het bloed van zijn voorhoofd om Ronan te laten zien dat er geen wond onder zat. De bloemblaadjes die in het bloed vastplakten hadden de vorm van sterretjes. Ronan was er tot zijn verbazing van overtuigd dat ze uit de geest van zijn vader waren voortgekomen. Hij was nog nooit ergens zo zeker van geweest.

De wereld scheurde en rekte zich uit, plotseling eindeloos groot.

Ronan zei tegen hem: 'Ik weet waar het geld vandaan komt.'

'Vertel het niemand,' zei zijn vader.

Dat was het eerste geheim.

Het tweede geheim was perfect verborgen. Ronan zei het niet.

Ronan dacht het niet. Hij zette nooit tekst bij het tweede geheim, dat hij zelf niet wilde kennen.

Maar toch speelde het op de achtergrond.

En dan was dit er nog: drie jaar later droomde Ronan over de auto van zijn vriend Richard C. Gansey III. Gansey vertrouwde hem met alles, behalve wapens. Nooit met wapens, en ook nooit met Ganseys Camaro uit '73 in de kleur van de hel en met zwarte strepen. In zijn wakende uren kwam Ronan nooit verder dan de passagiersstoel. Als Gansey de stad uit ging, nam hij de autosleutels mee.

Maar in Ronans droom was Gansey er niet en de Camaro wel. De auto stond op het schuin aflopende stuk van een verlaten parkeerplaats, met op de achtergrond de spookachtig blauwe schimmen van verre bergen. Ronans hand sloot zich om de portiergreep aan de bestuurderskant. Hij beproefde zijn kracht: het was droomkracht, alleen stoffelijk genoeg om zich vast te houden aan het idee van het openen van het portier. Dat was voldoende. Ronan liet zich op de bestuurdersstoel zakken. De bergen en de parkeerplaats waren een droom, maar de geur in de auto was een herinnering: benzine, vinyl, vloermatten en jaren van gebruik.

De sleutels zitten erin, dacht Ronan.

En dat was zo.

De sleutels bungelden als metalig fruit in het contact, en Ronan bleef een hele poos zitten en hield ze vast in zijn geest. Hij verplaatste de sleutels van droom naar herinnering en weer terug, en toen sloot hij zijn hand eromheen. Hij voelde het zachte leer en de versleten rand van de sleutelhanger, het koude metaal van de ring en de kofferbaksleutel, de dunne, scherpe belofte van de contactsleutel tussen zijn vingers.

Toen werd hij wakker.

En toen hij zijn hand opende, lagen de sleutels erin. Van droom naar werkelijkheid.

Dat was zijn derde geheim.

Theoretisch gesproken zou Blue Sargent een van deze jongens waarschijnlijk vermoorden.

‘Jane!’ De kreet kwam van de top van de heuvel. Hij was bestemd voor Blue, die helemaal geen Jane heette. ‘Schiet op!’

Als enige niet-helderziende in een bijzonder helderziende familie was haar toekomst alsmaar opnieuw voorspeld, en elke keer weer kwam daarbij naar voren dat ze haar ware liefde zou vermoorden als ze hem probeerde te kussen. Bovendien was voorspeld dat dit het jaar was waarin ze verliefd zou worden. En zowel Blue als haar helderziende halftante Neeve had een van de jongens afgelopen april over de onzichtbare lijkenweg zien lopen, wat betekende dat hij ergens in de twaalf maanden erna zou sterven. Alles bij elkaar was het een angstaanjagende optelsom.

Op het ogenblik zag die specifieke jongen, Richard Campbell Gansey III, er behoorlijk levend uit. In de vochtige wind boven op de brede, groene heuvel wapperde zijn knalgele poloshirt om zijn borst en zijn kakishort om zijn prachtig gebruide benen. Jongens als hij gingen niet dood; ze werden in brons gegoten en bij openbare bibliotheken neergezet. Hij stak zijn hand naar Blue uit toen ze uit de auto stapte en de heuvel op kwam, in een gebaar dat er niet zozeer uitzag als aanmoediging, maar meer alsof hij het luchtverkeer regelde.

‘Jane. Dit moet je zien!’ Zijn stem droop van het honingzoete accent van oud Virginiaans geld.

Terwijl Blue met een telescoop op haar schouder de heuvel op strompelde, ging ze in gedachten na hoe groot het gevaar was: ben ik al verliefd op hem?

Gansey rende de heuvel af om de telescoop uit haar handen te grissen.

‘Zo zwaar is hij niet,’ zei hij, waarna hij met het ding de heuvel weer op beende.

Blue dacht niet dat ze verliefd op hem was. Ze was nog nooit verliefd geweest, maar toch was ze er vrij zeker van dat ze het zou weten als het zover was. Eerder dat jaar had ze wel een visioen gehad waarin ze hem kuste, en dát kon ze zich nog steeds vrij gemakkelijk voor de geest halen. Maar het verstandige deel van Blue, meestal het enige deel dat ze had, dacht dat dat meer te maken had met Richard Campbell Gansey III's mooie mond dan met een opbloeiende romance.

Hoe dan ook, als het lot dacht haar te kunnen voorschrijven op wie ze moest vallen, zou ze dat lot eens een poepie laten ruiken.

‘Ik had verwacht dat je meer spieren had. Hebben feministen niet altijd enorme spierballen?’ vroeg Gansey.

Nee, ze was beslist niet verliefd op hem.

‘Het wordt er niet grappiger van dat je glimlacht terwijl je het zegt,’ zei Blue.

Als laatste stap in zijn zoektocht naar de Welshe koning Owen Glendower had Gansey toestemming gevraagd bij plaatselijke landeigenaren om te mogen lopen over de grond die op de leylijn van Henrietta lag – een onzichtbare, volkomen rechte energielijn die spiritueel belangrijke plekken met elkaar verbond – of aan Cabeswater grensde, een mystiek bos dat op de lijn stond. Gansey was ervan overtuigd dat Glendower ergens in Cabeswater verborgen lag en daar de eeuwen wegsliep.

Degene die de koning wekte, zou volgens zeggen een gunst krijgen, iets waar Blue de laatste tijd veel over had nagedacht. Volgens haar was Gansey de enige die zo'n gunst echt nodig had. Niet dat Gansey wist dat hij over een paar maanden eigenlijk dood zou moeten zijn. En niet dat zij van plan was hem dat te vertellen.

Als we Glendower snel vinden, dacht Blue, dan kunnen we Gansey vast redden.

De steile klim leidde naar een grote, met gras begroeide heuveltop die boven de beboste uitlopers van de bergen uit rees. Ver, ver beneden lag Henrietta, Virginia. Het stadje was omringd door weilanden met hier en daar boerderijen en wat vee, klein en netjes als een modelspoorbaan. Alles behalve de torenhoge bergketen was groen en glansde in de zomerwarmte.

Maar de jongens keken niet naar het uitzicht. Ze stonden in een kringetje: Adam Parrish, mager en blond, Noah Czerny, groezelig en ineengedoken, en Ronan Lynch, fel en donker. Op Ronans getatoeëerde schouder zat zijn tamme raaf, Kettingzaag. Hoewel ze zich voorzichtig vasthield, waren er lichte streepjes van haar klauwtjes aan weerskanten van het bandje van zijn mouwloze zwarte shirt te zien. Ze keken allemaal naar iets wat Ronan in zijn handen hield. Gansey gooide zwierig de telescoop in het dichte gras en ging bij hen staan.

Adam liet Blue ook in hun kringetje toe en keek haar even in de ogen. Zoals altijd intrigeerde zijn gezicht haar. Hij was niet op een echt conventionele manier knap, maar wel interessant. Hij had de geprononceerde jukbeenderen en diepliggende ogen die je wel meer zag bij mensen uit Henrietta, maar zijn versie ervan was verfijnder. Hij leek er een beetje buitenaards door. Een beetje onbereikbaar.

Ik kies hém, Lot, dacht ze fel. Niet Richard Gansey III. Ik laat me door jou de wet niet voorschrijven.

Adams hand gleed over haar blote elleboog. Zijn aanraking was een fluistering in een taal die ze niet zo goed sprak.

‘Doe open,’ droeg hij Ronan op. Zijn stem klonk weifelend.

‘Gij ongelovige,’ sneerde Ronan, maar zonder veel venijn.

Het modelvliegtuigje dat hij vasthield was even breed als zijn hand. Het was gemaakt van effen wit plastic en bijna belachelijk detailloos: een vliegtuigvormig ding. Hij maakte het batterijklepje aan de onderkant open. Het vakje was leeg.

‘Nou, dan is het onmogelijk,’ zei Adam. Hij plukte een sprinkhaan van zich af die op zijn kraag was geland. Iedereen in de groep keek naar hem terwijl hij dat deed. Sinds hij de maand er-

voor een vreemde rituele overeenkomst had gesloten, hielden ze al zijn bewegingen in de gaten. Maar als Adam die extra aandacht al opmerkte, liet hij daar niets van blijken. ‘Zonder batterij of motor vliegt hij niet.’

Nu wist Blue wat dit voor een ding was. Ronan Lynch, hoeder van geheimen, strijder tegen mensen, duivelse jongen, had hun verteld dat hij voorwerpen kon meenemen uit zijn dromen. Bewijsstuk A: Kettingzaag.

Gansey was opgewonden geweest; hij was het soort jongen dat niet per se alles geloofde, maar dat wel graag wilde. Maar Adam, die alleen zover was gekomen in het leven door te twijfelen aan elk feit dat hem werd voorgelegd, had bewijs willen hebben.

“Zonder batterij of motor vliegt hij niet,” deed Ronan hem na in een iets hogere versie van Adams lichte Henrietta-accent. ‘Noah, de besturing.’

Noah zocht tussen de dikke graspollen naar de radiografische besturing. Net als het vliegtuigje was ook die wit en glanzend, met afgeronde hoeken. Noahs handen leken heel massief toen hij hem vasthield. Hoewel hij al een tijdje dood was en eigenlijk spookachtiger had moeten zijn, zag hij er altijd behoorlijk levendig uit als hij op de leylijn stond.

‘Wat moet er dan in dat vliegtuig, als er geen batterij in hoeft?’ vroeg Gansey.

‘Weet ik niet,’ antwoordde Ronan. ‘In de droom zaten er raketjes in, maar die zijn blijkbaar niet meegekomen.’

Blue plukte een paar zaadhalmen van het hoge gras. ‘Hier.’

‘Goed denkwerk, onderkruip sel.’ Ronan stopte ze in het vakje. Hij reikte naar de besturing, maar Adam onderschepte hem en schudde ermee.

‘Dit ding weegt helemaal niks,’ zei hij, en hij liet de besturing op Blue’s hand vallen.

Hij was inderdaad erg licht, dacht Blue. Er zaten vijf witte knopjes op: vier in een kruisvorm, en nog een losse ernaast. Die vijfde knop deed Blue aan Adam denken; hij werkte nog steeds naar hetzelfde doel toe als de andere vier, maar leek er minder nauw bij betrokken.

‘Hij doet het wel,’ zei Ronan, die de besturing pakte en het

vliegtuigje aan Noah gaf. 'Hij deed het in de droom, dus doet hij het nu ook. Hou hem omhoog.'

Nog altijd ineengedoken tilde Noah het vliegtuigje tussen duim en wijsvinger op, alsof hij zich voorbereidde om met een potlood te gaan gooien. Iets in Blue's borstkas gonsde van spanning. Het was onmogelijk dat Ronan dat vliegtuigje had gedroomd. Maar er waren al zo veel onmogelijke dingen gebeurd.

'Kerah,' zei Kettingzaag. Dat was haar naam voor Ronan.

'Ja,' bevestigde Ronan. Tegen de anderen zei hij commanderend: 'Begin met aftellen.'

Adam trok een gezicht, maar Gansey, Noah en Blue zongen gehoorzaam: 'Vijf, vier, drie...'

Bij nul drukte Ronan op een van de knoppen.

Geluidloos schoot het vliegtuigje van Noahs hand de lucht in.

Hij deed het. Hij deed het echt.

Gansey lachte hardop terwijl ze hun hoofd in hun nek legden om het opstijgende vliegtuigje na te kijken. Blue schermde haar ogen af om de kleine witte omtrek tegen de heilige lucht te kunnen blijven volgen. Hij was zo klein en beweeglijk dat het net leek alsof er op een paar kilometer boven de helling een echt vliegtuig vloog. Met een schrille kreet zette Kettingzaag zich af van Ronans schouder om erachteraan te gaan. Ronan stuurde het vliegtuigje naar links en naar rechts en liet het om de heuveltop heen zwenken, met Kettingzaag er vlak achter. Toen het vliegtuigje weer over hen heen vloog, drukte hij op de vijfde knop. Zaadkoppen tuimelden uit het luikje en over hen heen. Blue klapte in haar handen en probeerde er een te vangen.

'Wat ben je toch een ongelooflijk schepsel,' zei Gansey. Zijn verrukking was aanstekelijk en onvoorwaardelijk, net zo breed als zijn grijns. Adam legde zijn hoofd in zijn nek en bleef het vliegtuigje volgen met iets stils en afwezigs in zijn ogen. Noah zei ademloos: 'Whoa', met zijn hand nog omhoog, alsof hij wachtte tot het vliegtuigje zou terugkomen. En Ronan stond erbij met de besturing in zijn handen en zijn blik op de hemel gericht, zonder te glimlachen, maar ook niet fronsend. Zijn ogen fonkelden angstaanjagend, de trek om zijn mond zag er woest en blij uit. Het leek ineens helemaal niet meer verba-

zingwekkend dat hij in staat was om dingen uit zijn dromen te halen.

Op dat moment was Blue een beetje verliefd op hen allemaal. Hun magie. Hun zoektocht. Hun ontzagwekkende gedrag en vreemdheid. Haar ravenjongens.

Gansey stompte Ronan tegen zijn schouder. 'Glendower reisde met magiërs, wist je dat? Toveraars, bedoel ik. Zij hielpen hem controle uit te oefenen op het weer. Misschien kun jij een vorst-periode voor ons dromen.'

'Haha.'

'Ze voorspelden ook de toekomst,' voegde Gansey eraan toe, kijkend naar Blue.

'Kijk mij niet aan,' zei ze kortaf. Haar gebrek aan helderziend talent was legendarisch.

'Of hielpen hém de toekomst te voorspellen,' vervolgde Gansey, wat niet echt ergens op sloeg, maar bedoeld was om haar irritatie weg te nemen. Blue's korte lontje en haar vermogen om het paranormale talent van anderen te versterken waren ook legendarisch.

'Zullen we gaan?'

Blue pakte snel de telescoop voordat hij dat kon doen – hij wierp haar een blik toe – en de andere jongens pakten de kaarten, camera's en elektromagnetische frequentiemeters. Ze volgden de volmaakte rechte leylijn, terwijl Ronan bleef kijken naar het vliegtuigje en naar Kettingzaag, een witte vogel en een zwarte vogel tegen het azuurblauwe plafond van de wereld. Onder het lopen kwam er een plotselinge windvlaag fluitend over het gras naar hen toe, met de geur van bewegend water en in schaduwen verborgen stenen, en Blue rilde van de wetenschap dat magie echt bestond, magie echt bestond, magie echt bestond.

Declan Lynch, de oudste van de gebroeders Lynch, was nooit alleen. Hij was nooit bij zijn broers, maar hij was nooit alleen. Hij was een perpetuum mobile dat werd aangedreven door de energie van anderen: nu eens leunend over de tafel van een vriend in een pizzatent, dan weer een nis in getrokken met de hand van een meisje over zijn mond, of lachend bij de motorkap van de Mercedes van een oudere man. Die bijeenkomsten waren zo natuurlijk dat onmogelijk te bepalen viel of Declan de magneet was die het ijzervijlsel aantrok of het ijzervijlsel dat door de magneet werd aangetrokken.

Het kostte de Grijze Man flink wat moeite om de gelegenheid te vinden met hem te praten. Hij hing al het grootste deel van de dag op de campus van de Aglionby Academy rond.

Dat wachten was niet alleen maar onaangenaam. De Grijze Man was behoorlijk gecharmeerd van de school in de schaduw van de eikenbomen. De campus bezat een verlopen plechtstatigheid die alleen dankzij ouderdom en welvaart te verkrijgen was. De studentenhuizen waren nu leger dan ze tijdens de schoolperiode zouden zijn, maar ze waren niet léég. Er waren nog zonen van directeuren die naar derdewereldlanden reisden voor fotosessies, zonen van rondtoerende punkmuzikanten die meer ballast mee te zeulen hadden dan een per ongeluk verwekte zeventien-

jarige nakomeling, en zonen van mannen die inmiddels dood waren en hen nooit meer zouden komen halen.

Die zomerzonen, hoe klein hun aantal ook, waren niet geheel geluidloos.

Het gebouw waar Declan Lynch zijn kamer had was niet zo mooi als de andere studentehuizen, maar toch zag het er goed uit, welgesteld. Het was een overblijfsel uit de jaren zeventig, het decennium van technicolor, waar de Griuze Man een grote voorliefde voor had. De voordeur zou eigenlijk alleen met een code toegankelijk moeten zijn, maar iemand had hem opengezet met een rubberen deurstopper. De Griuze Man klakte afkeurend met zijn tong. Een afgesloten deur zou hem natuurlijk niet buitenhouden, maar het ging om het idee.

Of eigenlijk geloofde de Griuze Man dat niet echt. Het ging om de daad.

Binnen bevatte het gebouw de neutraal getinte ontvangsthall van een middenklassenhotel. Achter een van de gesloten deuren was het gebonk van een Colombiaans hiphopnummer te horen, iets verleidelijks en agressiefs. Het was niet het soort muziek waar de Griuze Man van hield, maar hij kon zich de aantrekkingskracht ervan voorstellen. Hij keek naar de deur. De studentenkamers van Aglionby waren niet genummerd. In plaats daarvan droeg elke deur de naam van een eigenschap waarvan de directie hoopte dat de studenten die aan hun onderwijs hier zouden overhouden. Op deze deur stond MEDEDOGEN. Dat was niet de deur die de Griuze Man zocht.

De Griuze Man ging in de tegenovergestelde richting en las deuren (IJVER, ONBAATZUCHTIGHEID, MEDELEVEN), tot hij bij de kamer van Declan Lynch aankwam: ACTIVITEIT.

De Griuze Man was een keer actief genoemd, in een artikel. Hij was er vrij zeker van dat dat kwam door zijn mooi rechte tanden. Rechte tanden leken een voorwaarde te zijn voor actief zijn. Hij vroeg zich af of Declan Lynch een mooi gebit had.

Er klonk geen geluid achter de gesloten deur. Hij probeerde voorzichtig de deurklink. Op slot. Brave jongen, dacht hij.

Verderop langs de gang denderde de muziek als de Apocalyps. De Griuze Man keek op zijn horloge. Het autoverhuurbedrijf sloot

over een uur, en als hij ergens een hekel aan had was het wel het openbaar vervoer. Hij zou dit kort moeten houden.

Hij trapte de deur in.

Declan Lynch zat op een van de twee bedden in de kamer. Hij was heel knap, met dik donker haar en een nogal opvallende Romeinse neus.

Hij had een uitstekend gebit.

‘Wat moet dat?’ vroeg hij.

Bij wijze van antwoord tilde de Griuze Man Declan van zijn bed en smakte hem tegen het raam ernaast. Het geluid klonk merkwaardig gedempt; het luidste eraan was de lucht die de jongen uitstootte toen zijn rug tegen de vensterbank sloeg. Maar toen stond hij alweer overeind en beet van zich af. Hij was geen slechte bokser, en de Griuze Man kon zien dat hij verwachtte dat die verrassing hem voordeel zou opleveren.

Maar de Griuze Man had voor zijn komst hier al geweten dat Niall Lynch zijn zonen had leren boksen. Het enige wat de vader van de Griuze Man hém had geleerd, was hoe je ‘knock-out’ moest uitspreken.

Ze vochten even. Declan was goed, maar de Griuze Man was beter. Hij smeedt de jongen door zijn kamer en veegde met Declans schouder trofeeën, creditcards en autosleutels van het dressoir. De bons van zijn hoofd tegen een la was niet te onderscheiden van de basdreun van verderop in de gang. Declan haalde uit en miste. De Griuze Man schopte Declans benen onder hem vandaan, smeedt hem tegen de muur naast een meubelstuk en naderde voor een volgende ronde, waarbij hij alleen even bleef staan om een motorhelm op te rapen die naar het midden van de vloer was gerold.

Met een plotselinge uitbarsting van snelheid trok Declan zich aan het dressoir omhoog en griste een pistool uit een la. Hij richtte het op de Griuze Man.

‘Stop,’ zei hij alleen maar. Hij haalde de veiligheidspal naar achteren.

Dit had de Griuze Man niet zien aankomen.

Hij bleef staan.

Op Declans gezicht streden een paar verschillende emoties om voorrang, maar shock was daar niet bij. Het was duidelijk dat dat

pistool daar niet lag voor een eventueel noodgeval, maar voor een onvermijdelijk noodgeval.

De Grije Man overwoog hoe het moest zijn geweest om zo te leven, altijd wachtend tot je deur werd ingetrapt. Niet prettig, dacht hij. Waarschijnlijk helemaal niet prettig.

Hij dacht niet dat Declan Lynch ervoor zou terugdeinzen hem neer te schieten. Er sprak geen aarzeling uit zijn houding. Zijn hand trilde een beetje, maar de Grije Man dacht dat dat van pijn kwam, niet van angst.

De Grije Man dacht even na, en toen smeed hij met de helm. De jongen vuurde een schot af, maar het was slechts een knal. De helm ramde tegen zijn vingers en voor de jongen zich van zijn verbazing kon herstellen, stapte de Grije Man naar voren en plukte het pistool uit zijn verdoofde hand. Hij nam even de tijd om de veiligheidspal er weer op te doen.

Toen sloeg de Grije Man met het pistool tegen Declans wang. Hij deed dat een paar keer, gewoon om zichzelf duidelijk te maken.

Uiteindelijk liet hij Declan op zijn knieën zakken. De jongen klampte zich met behoorlijk wat moed aan het bewustzijn vast. Met zijn schoen duwde de Grije Man hem verder naar de grond en vervolgens op zijn rug. Declans ogen starden naar de plafondventilator. Er liep bloed uit zijn neus.

De Grije Man knielde neer en drukte de loop van het pistool tegen Declans maag, die zwoegend omhoog- en omlaagging terwijl hij naar adem hapte. Hij streek met het pistool over de rechternier van de jongen en zei praatziek: 'Als ik hier zou schieten, zou het je twintig minuten kosten om dood te gaan, maar geen enkele arts zou je nog kunnen redden. Waar is de Greywaren?'

Declan zei niets. De Grije Man gaf hem wat tijd om over zijn antwoord na te denken. Hoofdwonden konden heldere denkprocessen belemmeren.

Toen Declan bleef zwijgen, sleepte hij de loop van het wapen naar Declans bovenbeen. Hij drukte zo hard dat de jongen kreunde. 'Hier zou je binnen vijf minuten dood zijn. Al hoef ik je daarvoor natuurlijk niet neer te schieten. De punt van die paraplu daar zou net zo goed voldoen. Je zou over vijf minuten dood zijn, maar wensen dat het er maar drie waren.'

Declan sloot zijn ogen. Of een ervan, althans. Zijn linkeroog zat al bijna helemaal dicht, zo opgezwollen was het.

‘Weet ik niet,’ zei hij uiteindelijk. Zijn stem klonk slaperig. ‘Ik weet niet wat dat is.’

‘Leugens zijn voor jullie politici,’ zei de Griuze Man zonder rancune. Hij wilde gewoon dat Declan beseftte dat hij alles wist over zijn leven en zijn stage. Hij wilde dat de jongen wist dat hij zijn huiswerk had gedaan. ‘Ik weet waar je broers nu zijn. Ik weet waar je moeder woont. Ik ken de naam van je vriendin. Begrijpen we elkaar?’

‘Ik weet niet waar hij is.’ Declan aarzelde. ‘Dat is echt waar. Ik weet niet waar hij is. Ik weet alleen dat hij bestaat.’

‘Ik zal je vertellen wat we gaan doen.’ De Griuze Man stond op. ‘Jij gaat dat ding voor me zoeken, en als je hem gevonden hebt, geef je hem aan mij. En dan ben ik weg.’

‘Hoe moet ik je vinden als het me is gelukt?’

‘Ik geloof niet dat je me begrijpt. Ik ben je schaduw. Ik ben het spuw dat je doorslikt. Ik ben de hoest die je ’s nachts wakker houdt.’

‘Heb jij mijn vader vermoord?’ vroeg Declan.

‘Niall Lynch.’ De Griuze Man probeerde uit hoe die woorden voelden in zijn mond. Naar zijn mening was Niall Lynch een vrij beroerde vader geweest, die zichzelf had laten vermoorden en zijn zonen op een plek liet wonen waar ze de voordeur open lieten staan. De wereld, vond hij, was vol met slechte vaders. ‘Die vraag stelde hij me ook.’

Declan Lynch blies ongelijkmatig uit: een halve ademteug, en toen de andere helft. Nu, zag de Griuze Man, was hij eindelijk bang.

‘Oké,’ zei Declan. ‘Ik vind hem wel. En dan laat je ons met rust. Jullie allemaal.’

De Griuze Man legde het pistool terug in de la en duwde hem dicht. Hij keek op zijn horloge. Hij had nog twintig minuten om zijn huurauto op te halen. Misschien nam hij wel een upgrade naar een wat grotere auto. Kleine auto's haatte hij bijna net zo erg als het openbaar vervoer. ‘Ja.’

‘Oké,’ herhaalde Declan.

De Griuze Man liep de kamer uit en liet de deur op een kier staan. Die wilde niet helemaal goed sluiten, want hij had bij het binnengaan een van de scharnieren krom getrapt. Maar er was vast wel ergens een potje geld voor het herstellen van de schade.

Hij bleef nog even staan en keek door de spleet van de deur.

Er viel nog meer te leren van Declan Lynch vandaag.

Een paar minuten gebeurde er niets. Declan bleef liggen, bloedend en scheef onderuitgezakt. Toen kropen de vingers van zijn rechterhand over de grond naar zijn mobiele telefoon, die was gevallen. Maar hij belde niet meteen het alarmnummer. Pijnlijk traag – zijn schouder was bijna zeker uit de kom – voerde hij een ander nummer in. Meteen ging er een telefoon op het andere bed. Dat was, wist de Griuze Man al, het bed van Declans jongste broer Matthew. De ringtone was een nummer van Iglu & Hartly dat de Griuze Man kende, maar niet goedkeurde. De Griuze Man wist waar Matthew Lynch was: in een bootje op de rivier met een paar andere jongens. Hij was net als zijn oudere broer, wilde nooit alleen zijn.

Declan liet de telefoon van zijn jongste broer langer overgaan dan nodig was, met zijn ogen dicht. Uiteindelijk verbrak hij de verbinding en belde een ander nummer. Nog steeds niet het alarmnummer. Wie hij ook belde, diegene nam niet op. En wie hij ook belde, het maakte Declans toch al gepijnigde gezichtsuitdrukking nog gepijnigder. De Griuze Man hoorde het blikerige geluid van de telefoon die rinkelde en rinkelde, en toen een kort voice-mailbericht dat hij niet verstond.

Declan Lynch sloot zijn ogen en zei ademloos: 'Ronan, waar zit je, verdomme?'

‘Het probleem is de vindbaarheid,’ zei Gansey in de telefoon, half schreeuwend om zich boven het lawaai van de automotor uit verstaanbaar te maken. ‘Als je Glendower echt kon vinden door gewoon over de leylijn te lopen, zou hij in de afgelopen eeuwen allang zijn gevonden.’

Ze waren op weg terug naar Henrietta in de Pig, Ganseys knal-oranje oude Camaro. Gansey reed, want als ze met de Camaro waren, reed hij altijd. En het gesprek ging over Glendower, want als je bij Gansey was, ging het gesprek bijna altijd over Glendower.

Op de achterbank had Adam zijn hoofd achterovergelegd en luisterde vermoeid naar het telefoongesprek. In het midden zat Blue naar voren gebogen om beter te kunnen meeluisteren terwijl ze graszaadjes van haar gehaakte legging plukte. Noah zat aan de andere kant naast haar, hoewel je er nooit zeker van kon zijn dat hij stoffelijk zou blijven als ze verder bij de leylijn weggingen. Het was krap op de achterbank, nog krappier in deze warmte, met de zwoegende airconditioning, waarvan de kou ontsnapte door elke kier in het voertuig vol kieren. De airco van de Camaro had maar twee standen: aan en kapot.

Tegen de telefoon zei Gansey: ‘Dat is het enige.’

Ronan leunde tegen het gebarsten zwarte vinyl van het portier aan de passagierskant en kauwde op de leren bandjes om zijn

pols. Ze smaakten naar benzine, een smaak die Ronan tegelijkertijd sexy en zomers vond.

Voor hem draaide het maar af en toe om Glendower. Gansey moest Glendower vinden omdat hij bewijs wilde hebben van het onmogelijke. Ronan wist al dat het onmogelijke bestond. Zijn vader was onmogelijk geweest. Hijzelf was onmogelijk. Ronan wilde Glendower vooral vinden omdat Gansey Glendower wilde vinden. Maar heel soms dacht hij erover na wat er zou gebeuren als ze hem daadwerkelijk vonden. Hij vermoedde dat het veel op sterven zou lijken. Toen Ronan jonger was en meer openstond voor wonderen, had hij met enthousiasme over het moment van de dood nagedacht. Zijn moeder had hem verteld dat wanneer je bij de hemelpoort in de ogen van God keek, alle vragen die je ooit had gehad werden beantwoord.

Ronan had een heleboel vragen.

Glendower laten ontwaken zou net zoiets kunnen zijn. Maar dan met minder engelen erbij, en misschien een zwaarder Welsh accent. En wat minder oordeel.

‘Nee, dat begrijp ik.’ Gansey gebruikte zijn professionele meener Gansey-stem, de stem die zelfvertrouwen uitstraalde en die ratten en kleine kinderen opdroeg: ‘Sta op, sta op en volg mij!’ Het had bij Ronan gewerkt, in ieder geval. ‘Maar als we ervan uitgaan dat Glendower hier tussen 1412 en 1420 naartoe is gebracht, en als we ervan uitgaan dat er daarna niets meer met zijn graf is gedaan, dan zal de natuurlijke afzetting van de grond hem hebben verborgen. Starkman oppert dat middeleeuwse bewoningslagen anderhalf tot vijf meter diep onder het sediment zouden kunnen liggen... Ja, ik wéét dat het hier geen uiterwaarden zijn. Maar Starkman ging uit van de aanname dat... Juist, natuurlijk. Wat vindt u van GPR?’

Blue keek Adam aan. Hij tilde zijn hoofd niet op terwijl hij op gedempte toon vertaalde: ‘*Ground-penetrating radar*, oftewel bodemradar.’

De persoon aan de andere kant van de lijn was Roger Malory, een onvoorstelbaar oude Britse professor met wie Gansey vroeger in Wales had samengewerkt. Net als Gansey bestudeerde hij de leylijnen al jaren. Anders dan Gansey gebruikte hij ze niet als